

umožňuje zvýraznit rozdíly mezi privilegovanými a neprivilegovanými školami. Tato procedura zdůrazňuje změřené socioekonomické znevýhodnění neprivilegovaných škol a změřené socioekonomické zvýhodnění privilegovaných škol.

Použití akademických indikátorů pro úpravu územně založeného socioekonomického indexu by tedy mohlo být užitečné. Umožňuje to částečně zohlednit selektivní přijímání a rozšířit kritéria používaná pro výpočet financování škol. Kromě toho to umožňuje lépe předvídat školní neúspěch, neboť korelace mezi socioekonomickými indikátory a školním selháním je nanejvýše 0,50. To znamená, že socioekonomické indikátory vysvětlují pouze 25 % rozptylu a zbývajících 75 % musí být vysvětleno jinými proměnnými. Zohlednění vzdělávacích obtíží (indikovaných odkladem školní docházky a opakováním ročníku) a navštěvovaného vzdělávacího programu by tak mohlo zásadně zlepšit predikci školního neúspěchu opřenou o socioekonomický index. Toto řešení bylo ovšem použito pouze ke studiu selektivního přijímání a nebylo použito pro aktualizaci socioekonomického indexu, a to z jednoho hlavního důvodu: umožňovalo by školám ovlivnit jejich financování tak, že by nechávaly žáky opakovat ročník nebo by je směřovaly do technických a odborných oborů, místo aby jim umožnily pokračovat ve všeobecném vzdělávání.

4.5.2 Zohlednění tzv. externích vzdělávacích obtíží

S indikátorem vzdělávacích obtíží, má-li se na jeho základě rozhodovat o financování škol, je spojeno několik problémů. Především se v případě odkladů školní docházky a opakování ročníků jedná pouze o nepřímé měřítko vzdělávacích obtíží. Přímější měřítko, jako jsou třeba výsledky externích evaluací (např. CEB na konci primárního vzdělávání ve Valonsko-bruselské federaci nebo CEID na konci nižšího sekundárního vzdělávání), by bylo daleko přesnější. V současné době ovšem výzkumníkům není umožněno propojit jednotlivé žáky s jejich skóry z externí evaluace (tato data jsou agregována za školy a neobsahují žádný kód umožňující identifikaci jednotlivých žáků ani se jeho zavedení nepředpokládá).

Kromě toho jsou zde i některé technické problémy. Zaprvé je nezbytné standardizovat odklady školní docházky a opakování ročníku podle věku. Tato věková standardizace je nutná, protože mezi školami jsou velké rozdíly ve věkové struktuře. Zadruhé mohou někteří žáci vypadnout z databáze, aniž by dokončili ročník. Mohlo by nás to svádět k závěru, že se jedná o žáky, kteří předčasně opouštějí školy nebo přecházejí do speciálního vzdělávání. To ovšem nemusí být vždy tento případ. Mohou prostě jen přejít do jiného vzdělávacího systému, zejména v Bruselu, kde přechody mezi vlámsky a francouzsky mluvícími školami nejsou nijak výjimečné. Třetím problémem je zohlednění intenzity vzdělávacích obtíží. Mají vzdělávací obtíže odpovídající jednomu roku odkladu školní docházky nebo jednomu opakování ročníku kvalitativně stejný význam jako vzdělávací obtíže indikované větším počtem let? Nejspíše ne. Zohlednění vzdělávacích obtíží by tedy mělo vést k rozhodnutí, zda se bude měřit podíl žáků, kteří měli odklad školní docházky nebo opakovali ročník, anebo počet let, což je hledisko, které bere do úvahy intenzitu vzdělávacích obtíží. Čtvrtou otázkou je, jaká hodnota by měla být připsána žákům, kteří přešli do speciálního vzdělávání. Přechod do speciálního vzdělávání může v některých případech indikovat, že žák měl obtíže v běžném vzdělávání, a proto by se těmto žákům měla v databázi připsat určitá hodnota, která by reprezentovala tento typ vzdělávacích obtíží.

Byla ovšem provedena ještě jiná analýza, která využívala odklady školní docházky a opakování ročníku jako indikátor vzdělávacích obtíží. Výzkumníci (Demeuse et al., 2016) připsali každému žákovi míru odkladů školní docházky a opakování ročníku v jeho distriktu během roku x . Tato informace pak byla agregována za školy pro rok $x+1$. Tuto míru odkladů školní docházky a opakování ročníku by každá škola vykazovala, pokud by měla přesně průměrnou míru každého distriktu, odkud přijímá žáky. Tato „očekávaná“ míra odkladů školní docházky

